

KLAAGZANG VAN MIDDELBARE LEEFTIJD

Ik heb helemaal niets met oudere mensen. En heel eerlijk gezegd : ook niets met kinderen. Laat het mij anders verwoorden: ik voel geen onmiddellijke *affiniteit* met bejaarden of kleuters. Sommige mensen hebben dat automatisch. Ze zien een bejaarde vrouw die de straat wil oversteken en de inwendige hulpverpleger komt al de kop opsteken. ‘Zal ik u even overhelpen?’ vragen ze. Meestal schudt de bejaarde vrouw hardnekkig het hoofd en snauwt iets in de trant van: ‘Dat kan ik gerust nog wel zelf hoor!’ Of wanneer een bevriend koppel toevallig langs wandelt met de pasgeboren baby is het sterker dan zichzelf; Dan moeten ze toch even hun veel te dikke hoofd in de veel te kleine buggy laten afzakken (al dan niet gepaard met infantiel gebrabbel), wat er dan ook meestal toe leidt dat dat kind dan plots schreeuwend wakker schrikt.

Ik heb zo een gevoelens dus niet. Dit wil natuurlijk niet zeggen dat ik compleet gevoelloos ben of geen enkele empathie jegens mijn jongere en oudere medemens heb. (Hiermee verraad ik dus dat ik een *middelbare* leeftijd heb, wat niet onbelangrijk is voor de lezer om mee te kunnen gaan in dit betoog, maar dit zal tevens ook het enige element van mijn identiteit zijn dat ik zal prijsgeven.) Maar ik erger me eerder aan zo een slenterende grijsaard voor me in de supermarkt dan dat ik vertederd raak dat zo een senior op die leeftijd nog zelf de boodschappen doet. Blijf dan toch lekker thuis de krant lezen en laat iemand anders dit toch voor je doen. Een kleinkind of een buurjongen ofzo. Het probleem is dat de meeste *gepensioneerden* te veel tijd hebben. Ze hebben de gewoonte om al om 7u op te staan en zo een krant is natuurlijk op twee uurtjes uitgelezen, dan rest er niets anders dan wat te gaan flaneren en lanterfanten in de plaatselijke supermarkt. Met gigantische opstoppingen aan de kassa's tot gevolg (vooral op zaterdagvoormiddag). Als ze dan ook nog de kleinkinderen meehebben barst de ellende natuurlijk helemaal los. Dat kleine grut loopt om de haverklap pijlsnel door de verschillende winkelpaden en dwingt de andere warenhuisbezoekers tot baanbrekende manoeuvres met hun winkelkarretje om toch maar proberen die kleine koters te ontwijken. Als ik de kans schoon zie, laat ik het mij niet na om mijn winkelwagentje extra stevig vast te houden en opzettelijk *niet* uit de weg te gaan, met een onvermijdelijke botsing van zo een hol kinderhoofd met de licht metalen kooi van zo een shopping cart tot gevolg. Wanneer zo een kind dan huilend op zijn moeder begint te roepen maak ik me snel maar niet ontevreden uit de voeten, op een of andere manier kan ik dan weer met een gerust gemoed verder winkelen. Dus nee, zoals eerder vermeld, de oudsten en jongsten van de maatschappij liggen bij mij dus zeker niet in de bovenste schuif, hoogstens de onderste schuif of ergens ver weg weggemoffeld in een kast.

Als kind vond ik andere kinderen al vervelend. Kinderachtig. Aandachtvragers. Ik was altijd al een plantrekker. Ik geloof zelfs dat ik op een bepaald moment zelf mijn pamber ververste, maar dat moet ik even bij mijn moeder navragen volgende keer ik haar een bezoekje breng in het rusthuis. (Ja, mijn ouders wonen in een rusthuis, daarover later meer.) Maar ik was dus al erg jong heel zelfstandig en volwassen. Veel meer dan mijn broer bijvoorbeeld, over wie ik hier niet te veel woorden wil vuilmaken. We leven al sinds geruime tijd in onmin en dat vinden we allebei eigenlijk best ok. Er zijn dingen gebeurd en zaken gezegd die onherroepelijk een afstand tussen ons hebben gecreëerd. Niet dat we vroeger zoveel aan elkaar hadden, maar toen belden we elkaar soms nog wel eens op. Meestal puur uit beleefdheid, maar nu hebben we hoegenaamd geen enkel contact meer indien dit niet strikt noodzakelijk is. Hoe minder we elkaar hoeven te zien, hoe beter. De laatste keer was in het

voorgenoemde rusthuis met de verjaardag van mijn vader. Ik was opzettelijk extra goed op tijd gekomen, om dan lekker vroeg te kunnen vertrekken, *voor* mijn broer en zijn gezin zouden arriveren, maar toen ik de gang waar achterin de kamer van mijn ouders zich bevindt, opwandelde, hoorde ik al het onuitstaanbare gekrijs van mijn neefje en nichtje. Ik wou toen eigenlijk ter plekke en op staande voet omkeren en gewoon wegwandelen, maar ondanks de onmiddellijke oprispingen en de zich snel opeenstapelende druppels op mijn voorhoofd gecombineerd met zweethanden, besloot ik om dan toch maar (snel) door de zure appel heen te bijten. De sfeer was allesbehalve uitbundig maar ik denk niet dat onze ouders er veel van gemerkt hebben. Er werd taart gegeten en goedkope schuimwijn geschonken. De onderhuidse spanningen tussen mijn broer en mij hingen in de lucht als pollen op een hete zomerdag. Er werd gepraat maar er werd niets gezegd, laten we het daarop houden.

Maar ik ben aan het uitweiden, ik was dus van kleins af aan een persoon die zijn onafhankelijkheid hoog in het vaandel droeg. Tegen mijn tiende levensjaar bereidde ik soms al zelfstandig mijn eigen maaltijden en kookte soms voor de hele familie. Eerst waren dat natuurlijk de simpelere gerechten, maar na een tijdje kon ik bijvoorbeeld een voortreffelijke Vol-au-vent klaarmaken en ik was nog geeneens twaalf! Twaalf! Mijn broer kon op die leeftijd hoogstens een pizza in de oven steken maar zelfs dat werd hem verboden omdat hij een keer de oven was vergeten uit te zetten na het klaarmaken van zo een diepvriespizza. Als je aan eender welk kind zou vragen wat ze voor avondeten willen zeggen negen van de tien: “Pizza!” of “Chocolade ijsjes!!”. Ze hebben geen enkel besef van de invloed die zo een troep op hun jonge onderontwikkelde lichaampjes uitoefent. Verse soep vinden ze niet lekker maar van die vieze oplossoep kunnen ze geen genoeg krijgen.

Door mijn volwassen gedrag werd ik wel al eens gepest op school. Ik was best een eenzaam kind, alhoewel ik me nooit *alleen* voelde. Mijn broer die dus iets ouder dan mij is, kon geen twee minuten alleen blijven. Zelfs al was ik op mijn gemeenst, verkoos hij toch huilend in mijn buurt te blijven in plaats van ergens op zijn eentje in het huis te blijven. Ik verdroeg het niet dat mijn broer voor het minste begon te huilen. Een klein tikje tegen zijn oor of een kleine maar krachtige kneep in zijn arm, achteraan, net boven de elleboog, was al genoeg om het waterfestival te starten. Ik moet eerlijk zijn, ik maakte er voor mezelf een soort van experiment van om te zien hoe snel ik hem in tranen zou kunnen laten uitbarsten. Ik ontdekte dat ik ook met woorden het gewenste resultaat kon behalen. Toen we onze ouders een keer hoorden ruziemaken vanuit ons stapelbed, ver na bedtijd, zag ik mijn kans schoon. “Mama en papa zijn aan het ruziemaken over jou” fluisterde ik. “Ik hoorde mama je naam noemen en papa zei daarop dat ze je dan maar op het internaat moeten zetten”. Het internaat was *het* dreigement waarmee onze ouders ons kalm konden krijgen. De gedachte van de hele week bij de zusters te moeten leven en enkel in de weekends thuis te komen deed ons huiveren en beven. “Mama zei dat dan misschien het beste zou zijn”. Het snikken begon enkele seconden later en ik viel met een glimlach op mijn gezicht in een diepe slaap.

De enige bij wie ik echt een goed gevoel had als kind was mijn opa. Mijn opa behandelde me als enige *niet* als een kind, alhoewel ik natuurlijk nog een kind was. Maar hij leerde me dat ik altijd voor mezelf moest opkomen, dat iedereen gelijk is maar niet iedereen gelijke kansen krijgt en dat je daarom dus elke kans die je krijgt met twee handen moet grijpen. Mijn opa had een groot knutselhok in de tuin gebouwd. Tijdens de week struinde hij langs vuilnisbelten en plaatsen waar groot huisvuil werd opgehaald, zocht er de apparaten uit die mogelijk nog te repareren waren, die hij vervolgens opknapte en opnieuw verkocht op

rommelmarkten in het weekend. Al van jongs af aan was ik onder de indruk van het hele proces (mijn broer hield enkel van de rommelmarkten zelf, om dan vooral niets te proberen verkopen en zelf de hele dag rondlummelen en prullen kopen) en hielp vaak en graag mee met mijn opa. Ik heb ook mijn beroep gemaakt van dingen te repareren en elke dag denk ik nog aan wat mijn moeders' vader mij heeft geleerd. Hij was de meest geduldige persoon die ik ooit heb ontmoet.

Oudere mensen hebben meestal dus veel tijd en als gevolg dus ook veel geduld. Het hoeft allemaal zo snel niet meer, het dringende is weg, geen reden tot (over)haasten. Dit is ook het geval bij jonge kinderen, ze hebben nog geen echt tijdsbesef, uren spelen wordt nooit gezien als tijdverlies, er is nog een hele toekomst om *belangrijke* dingen te doen. Dat is volgens mij de sleutel tot de goede verstandhouding tussen deze twee leeftijdsgroepen. De stress die gepaard gaat met de dagelijkse race tegen de klok is niet meer of nog niet van toepassing en schept dus een onuitgesproken verbond. Mensen van middelbare leeftijd, zoals ondergetekende, zijn eigenlijk jaloers op de zeeën van tijd die senioren en junioren tot hun beschikking hebben. Dat kan ik gerust toegeven. Ik merk zelf trouwens dat hoe ouder ik word, hoe minder gehaast ik aan het worden ben. Misschien dat ik op een dag terug wat verdraaglijker zal worden, want dat beaam ik ook, dat al dat opwinden de levensspan (en levenskwaliteit nu we toch bezig zijn) drastisch naar omlaag haalt.

Ik begeef me naar het winkelcentrum en besluit dat ik straks, als ik terug thuis ben gekomen, mijn broer een berichtje zal sturen. Mijn neefje en nichtje zijn soms lawaaijerige opdonders maar soms tonen ze wel interesse in mijn beroep en ik had hun ooit beloofd dat ze me een keer mochten meehelpen. Misschien is de vakantie die eraan komt een goed moment. We zullen zien. Voorlopig slenter ik verder in de supermarkt achter mijn winkelkarretje en besluit wat ik vanavond zal eten: Pizza en Chocolade ijsjes!